

תרי"ג מצוות

... מתוך ...

תקון למלך שבועות

עם ביאור מבית הרמב"ם היומי

כתב וערך: הרב יצחק שטרן

- א. מצות פְּרִיָה וְרֵבִיָה (להוליד ילדים).
- ב. מצות (ברית) מִלָּה.
- ג. שלא לֶאֱכֹל גֵּיד הַנֶּשֶׁה (הגיד היוצא מעמוד השדרה לירך הבהמה).
- ד. מצות קֹדֶשׁ הַחֹדֶשׁ (להכריז בבית הדין על ראש החודש).
- ה. מצות שְׁחִיטָה (קרבן) הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר בְּנִסָּן.
- ו. מצות אֲכִילַת בֶּשָׂר (קרבן) הַפֶּסַח בְּלֵיל חַמְשָׁה עָשָׂר בּוּ בְּנִסָּן.
- ז. מצות הַשְּׁבִעָה (ביעור) חֶמֶץ.
- ח. מצות אֲכִילַת מִצֵּה (בפסח).
- ט. מצות קֹדֶשׁ (הפרשת) בְּכוֹרוֹת (בכור אדם ובכור בהמה) בְּאַרְצָה יִשְׂרָאֵל.
- י. מצות סִפּוּר יְצִיאַת מִצְרַיִם (בליל הסדר).
- יא. מצות פְּדוּיֵן פֶּטֶר חֲמוֹר (לפדות את הוולד הראשון שנולד לאתון תמורתו, ולתת אותו לכהן).
- יב. מצות עֲרִיפַת פֶּטֶר חֲמוֹר (להמית מהעורף את פטר החמור, אם אינו רוצה לפדותו).
- יג. שלא לֶאֱכֹל (את קרבן) הַפֶּסַח נָא (צלוי באופן חלקי) וּמִבְשֵׁל (במים); אלא לאוכלו כשהוא צלוי באש).
- יד. שלא להוֹתִיר (להשאיר) בְּשֶׁר הַפֶּסַח עַד בֹּקֶר (שלאחר ליל הסדר).
- טו. שלא יִמְצָא חֶמֶץ בְּרִשְׁוֹתָיו (בבית או בחצר) בַּפֶּסַח.
- טז. שלא לֶאֱכֹל מִכֶּל דְּבַר טָיִם בּוּ חֶמֶץ (אפילו תערובת חמץ).
- יז. שלא להֶאֱכִיל מִן הַפֶּסַח לִישְׂרָאֵל מוֹמֵר (ליהודי שהמיר את דתו).
- יח. שלא להֶאֱכִיל מִן הַפֶּסַח לֶגֶר תּוֹשֵׁב (לגוי שקיבל עליו שבע מצוות בני נח, שמותר לו לשבת בארץ ישראל).
- יט. שלא להוֹצִיא מִבְּשֶׂר הַפֶּסַח חוּצָה (מבית לבית, מחדר לחדר או מחבורה לחבורה).
- כ. שלא לְשׁוֹבֵר עֵצִים מִן הַפֶּסַח.
- כא. שלא יֵאָכֵל עֶרֶל מִן הַפֶּסַח (יהודי שלא נימול).
- כב. שלא לֶאֱכֹל חֶמֶץ בַּפֶּסַח.
- כג. שלא יִדָּאֵה לָנוּ (ברשותנו) חֶמֶץ בַּפֶּסַח.
- כד. שלא לִצְאֹת בְּשַׁבַּת חוּץ לְתַחֲנוֹם (מרחק של אלפיים אמה מחוץ לעיר).
- כה. מצות הָאֱמָנָה בְּמִצִּיאוֹת הַשָּׁמַיִם (להאמין שה' יתברך המציא את העולם, ומציאותו לא תיבטל לעולם).
- כו. מצות קֹדֶשׁ שַׁבַּת בְּדַבְרֵים (בדיבור; בקידוש והבדלה).
- כז. מצות כַּפּוֹד אֶב וְאֵם.
- כח. שלא נִאֱמָיוּ בְּאֵלֹהֵי בְלִיָּה (מלבד) הַשָּׁמַיִם לְבָדּוֹ.
- כט. שלא לַעֲשׂוֹת פֶּסֶל.
- ל. שלא להִשְׁתַּחֲוֹת לַעֲבוֹדַת זָרָה.
- לא. שלא לַעֲבֹד עֲבוֹדַת זָרָה בְּמָה שִׁדְרָפָה לְהַעֲבִיד (כגון לזרוק אבנים על עבודה זרה שכן הוא דרך עבודתה).
- לב. שלא לִשְׁבַע (בשם ה') לְשׂוֹא (ולא צורך).
- לג. שלא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּשַׁבַּת.
- לד. שלא לְהַרְגוֹ נֶקִי (אדם שהוא חף מפשע).
- לה. שלא לְגַלּוֹת עֵרְוַת אִשְׁתֵּי אִישׁ.
- לו. שלא לְגַנּוֹב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל.
- לז. שלא להַעֲדִי שֹׁקֵר.
- לח. שלא לְחַמּוֹד (לרצות ממון של אחרים ולעשות תחבולות כדי להעבירם לרשותו).
- לט. שלא לַעֲשׂוֹת צוֹרֵת אָדָם (בולטת ושלמיה) אֶפְלוּ לָנוּ.
- מ. שלא לִבְנוֹת אֲבֵי גוֹיִת (אבנים פגומות; חתוכות) בְּמִזְבֵּחַ.
- מא. שלא לַפְסוֹעַ (פסיעות גסות וגדולות) עַל הַמִּזְבֵּחַ (אלא ללכת עליו עקב בצד אגודל).
- מב. מצות דין עֵבֶד עֶבְרִי (יהודי שמכר עצמו לעבד או שנמכר לאחר שנתפס בגניבתו ולא היה ביכולתו לשלם).
- מג. מצות יַעַד (וישואי) שֶׁל אִמָּה הַעֲבֵרָה (שפחה יהודייה; מצווה על האדון או על בנו לשאת את השפחה לאישה).
- מד. מצות פְּדוּיֵן אִמָּה עֶבְרִיָה (מצווה על האב לפדות את בתו מעבדותה, אם יש יכולת בידו).
- מה. מצות בית דין לְהַרְגוֹ בְּחֶזֶק הַמַּחֲבֵיב (הבא על אשת איש; החובל באביו או באמו; הגונב נפש מישראל; זקן וממרא; נביא שקר; המתנבא בשם עבודה זרה).
- מו. מצות דִּינֵי נִסְוֹת (לדון את החובל בגופו או בממונו של חברו).
- מז. מצות בית דין לְהַרְגוֹ בְּסִיף הַמַּחֲבֵיב (רוצח; אנשי עיר הנידחת לעבודה זרה).
- מח. מצות בית דין לְדוֹן דִּין בְּהֶמָּה שֶׁהֵיָהָה שְׁלָא כְדָרָפָה (כגון שנגחה בקרניה).
- מט. מצות בית דין לְדוֹן גִּנְזֵי הַבּוֹר (תקלה ומכשול שהונחו ברשות הרבים והזיקו).
- נ. מצות בית דין לְדוֹן גִּבּוֹת בְּתִשְׁלִימוֹם (תשלומי כפל או ארבעה וחמישה) או בְּמִיתָה (בזמן שהוא בא במחאתרת ומסכן את בני הבית).
- נא. מצות בית דין לְדוֹן גִּנְזֵי מִבְּעָה (במהה שהזיקה בשן וברגל, שנכנסה לשדה של אחרים ואכלה או דרסה את התבואה).
- נב. מצות בית דין לְדוֹן גִּנְזֵי הָאֵשׁ.
- נג. מצות בית דין לְדוֹן בְּנֵי שׁוֹמֵר חַטָּם (שהוא חייב על התרשלות בשמירה, ופטור מגניבה ואבידה ומאונס).
- נד. מצות בית דין לְדוֹן בְּדִין טוֹעוֹ וְנִטְעוֹ (ויוכח ממוני בין שני אנשים).
- נה. מצות בית דין לְדוֹן בְּדִין נוֹשָׂא (שומר המקבל) שֹׁקֵר וְשׁוֹכֵר (שהם חייבים על גניבה ואבידה, ופטורים מאונס).
- נו. מצות בית דין לְדוֹן בְּדִין הַשׁוֹאֵל (שהוא חייב גם על אונס).
- נז. מצות בית דין לְדוֹן בְּדִין הַמְּכַתֵּה (שהפכה נערה בתולה לזונה עמו).
- נח. שלא לִמְכּוֹר אִמָּה הַעֲבֵרָה (שפחה יהודייה) הַקּוֹנָה אוֹתָהּ מִיַּד הָאֵב (שאם קנה אמה עברייה, אסור למכור אותה לאחרים).
- נט. שלא לְגַרּוֹעַ (שלא יחסיר האישי מאשתו) שְׂאֵר (מוזן) כֶּסֶת (ביגוד) וְעוֹנָה (התייחדות עמה בביאה).
- ס. שלא לְהַכּוֹת אֶב וְאֵם.
- סא. שלא לֶאֱכֹל שׁוֹר הַנִּסְקָל (שור או שאר בעלי חיים שהמיתו אדם, ודינם להיסקל).
- סב. שלא לְחִיוֹת מְכַשֵּׁף.
- סג. שלא לְהוֹנוֹת (לצער) הַגֵּר בְּדַבְרֵים.
- סד. שלא לְהוֹנוֹת (לצער) הַגֵּר בְּמִמּוֹן.
- סה. שלא לַעֲנוֹת יְתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת.
- סו. מצות הַלְוָאָה לְעַנִּי.
- סז. מצות הַטָּהָה אַחֲרֵי רֵבִים (שהדיינים יכריעו את הדין על פי הרוב).
- סט. מצות פְּרוֹק מִשָּׂא (לעזור לחבירו לפרוק משאו מעל החמור).
- ע. מצות שְׂמִיטַת קֶרֶקְעוֹת (להפקיר את התבואה בשנת השמיטה).
- עא. מצות שְׂבִיחָה (ממלאכה) בְּשַׁבַּת.
- עב. מצות הַבְּאֵת בְּפוּרִים (להביא את הפרי הראשון משבעת המינים לכהנים בבית המקדש).
- עג. שלא יתְבַע (ידרוש) חוֹב מְעַנֵּי שְׂאִין לוֹ מֵה לְפָרֹעַ (לשלם את חובו).
- עד. שלא יִשְׁתִּי דָּ (יסייע) בֵּין לֵוִי לְמַלְוֵה בְּרִבִית (כגון, שלא יכתוב את שטר ההלוואה בריבית או יהיה עד עליה).
- עה. שלא לְקַלַּל (את) הַדֵּן (השופט).
- עו. לֹא דְבַרְכַת הַשָּׁמַיִם (לא לקלל את שם ה').
- עז. שלא לְקַלַּל הַנְּשִׂאִי (המלך).
- עח. שלא לְהַקְדִּים קְהֵי הַתְּבוּאוֹת (לא לשנות את סדר הפרשת התרומות והמעשרות, כגון שלא יפריש מעשר ראשון לפני תרומה גדולה).
- עט. שלא לֶאֱכֹל טְרֵפָה (בעל חיים שנפל בו מום המקרב את מיתתו).
- פ. שלא לְשִׁמּוֹעַ טַעַנְתּ בַּעַל דִּין (התובע) שְׂלָא בְּפִי בַּעַל דִּינוֹ (הנתבע).
- פא. שלא יַעֲדֵ בַּעַל עֲבֵרָה (כגון גלן).
- פב. שלא לְנָסוֹת אַחֲרֵי רֵבִים בְּדִינֵי נְפֹשׁוֹת בְּשִׁבְלֵי אָחִד (אלא להכריע דיני נפשות ברוב של שני דיינים לפחות).
- פג. שלא לְמַד חוֹבָה מִי שְׂלָמְד זְכוֹת תְּחֵלָה בְּדִינֵי נְפֹשׁוֹת (כלומר, דיון שפטר את הנידון לחיים, לא יחזור בו לחייבו מיתה).
- פד. שלא לְרַחֵם עַל עַנֵּי בְּדִין.
- פה. שלא לְהִשְׁטוֹת מִשְׁפַּט חוּטָא מִפְּנֵי רְשָׁעוֹ (לא להניח שאם הוא חוטא בדבר אחד, אז כנראה הוא משקר בדן זה).
- פו. שלא לְחַתּוֹךְ הַדִּין בְּאֵמַד הַדַּעַת (לא לפסוק דין על סמך השערות, אלא על פי עדויות וראיות).
- פז. שלא לְקַח שִׁחָד (בין שוחד ממון ובין שוחד דברים).
- פח. שלא לְשַׁבַּע בְּעֲבוֹדַת זָרָה (כלומר, בשם עבודה זרה).
- פט. שלא לְהִדְרִים (לפתות ולהסית) בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַחֵר עֲבוֹדַת זָרָה.
- צ. שלא יִשְׁחַט שֶׂה (כבש) הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר בְּנִסָּן בְּעוֹד שֶׁחֶמֶץ בְּרִשְׁוֹתָיו (אלא רק לאחר שנבער את החמץ).
- צא. שלא יִנְיֵחַ אִימוּרֵי (חלבי) הַפֶּסַח לְפֶסֶל בְּלִינָה (שיש לסיים את הקטרתם בלילה ולא להשאיר אותם עד הבוקר).
- צב. שלא לְבַשֵּׁל בְּשֶׂר בְּחֶלֶב.
- צג. שלא לְכַרּוֹת בְּרִית (הסכם שלום) לְשַׁבַּעַת עַמִּים (שבעת עמי כנען: החֲתִי, הַאֲמֹרִי, הַכְּנַעֲנִי, הַפְּרָזִי, הַחִיטִי, הַיְבֻסִי וְהַיִּזְרְעֵלִי), וְכֵן לְכָל עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה.
- צד. שלא להוֹשִׁיב עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה בְּאַרְצוֹ.
- צה. מצות בְּנֵי בֵית הַבְּחִירָה (בית המקדש).
- צו. מצות סִדּוּר לְחֵם הַפִּנִּים וּלְבֹנֵה זֶכֶה (מין בושם) לְפָנֵי יְיָ (על שולחן הזהב שבהיכל) בְּכָל שַׁבַּת.
- צז. שלא להוֹצִיא בְּדֵי (מוטות הנשיאה) הַקָּרוֹן (ארון הברית) מִמּוֹנוֹ.
- צח. מצות עֲרִיכַת (סידור והדלקת) נְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ.
- צט. מצות לְבִישׁת בְּגָדֵי כְהֵנִים.
- ק. מצות אֲכִילַת בֶּשָׂר חֲטָאֵת וְאֶשֶׁם (קורבנות הבאים על חטאים מסוימים, כגון אכילת דם או חילול שבת).
- קא. מצות הַקְטֵרַת קֶטֶרֶת (מיני בשמים; על מזבח הזהב שבהיכל).
- קב. שלא יַחַ (יסור; יוזח) הַחֲשׁוֹן מֵעַל הָאֶפּוֹד (שניים מבגדי הכהן הגדול; החושן מונח על האפוד ואסור להסירו ממנו).
- קג. שלא לְקַרְוֵעַ הַמְעִילָה שֶׁל כְהֵנִים.
- קד. שלא יֵאָכֵל זֶר (מי שאינו כהן זכר) בְּשֶׂר קֹדֶשׁ הַקֶּדְשִׁים.
- קה. שלא לְהַקְטִיר וּלְהַקְרִיב עַל מִזְבֵּחַ הַזֶּהָב (שבהיכל) (חוץ מן הַקְטֵרֶת).
- קו. מצות נְתִיבַת מַחְצִית הַשִּׁקְלָה בְּשָׁנָה (לצורך עבודת המקדש).

- קז. מצות קדוש ידים ורגלים (רחיצתם בכיור הנחשת) לפני עבודה (במקדש).
- קח. מצות משיחת (סיכת); כהנים גדולים ומלכים בשמן המשקה (שמן המיוחד לטוך בו כהנים ומלכים).
- קט. מצות שביבת הארץ (ממלאכה) בשנת השמיטה.
- קי. שלא יסוף זר (מי שאינו כהן גדול או מלך) בשמן המשקה.
- קיא. שלא לעשות (שמן) במתכנת (מאותם רכיבים ובאותן כמויות של) שמן המשקה.
- קיב. שלא לעשות (מרקחת בשמים) במתכנת (מאותם רכיבים ובאותן כמויות של) הקטרת.
- קיג. שלא לאכול ולשתות תקרבת (דברים שהוקרבו ל) עבודה זרה.
- קיד. שלא לאכול בשר בחלב.
- קטו. שלא יעשו (יבצעו) בית דין משפט מות בשבת.
- קטז. מצות מעשה (קרבן) העולה.
- קיז. מצות קרבן מנחה.
- קיח. מצות מליחת הקרבן (שיש למלוח כל קרבן במלח לפני הקרבנות).
- קיט. מצות קרבן בית דין שטעו בהוראה (סנהדרין שהורו בטעות לעבור על איסור שיש בו כרת - מביאים פר לחטאת).
- קכ. מצות קרבן חטאת לחדיד ששגג (עבר בטעות) במצות לא תעשה שחייבין עליה כרת (כגון חילול שבת או איסורי עריות).
- קכא. מצות עדות (להעיד בבית דין).
- קכב. מצות קרבן עולה וזינד (קרבן המשנתה לפי מצבו הכלכלי של האדם; החייבים בקרבן זה: מצורע שנטהר, יולדת שנטהרה, היודע עדות לחבירו ונשבע שאינו יודע, הנשבע שבועת שקר בשגגה, הטמא שאכל קדשים או שנכנס למקום המקדש בשגגה).
- קכג. מצות תוספת חמץ (לשלם לכהן את הקרן בתוספת חמישית) לאוכל מן התרומה או מועל (נהנה) בה.
- קכד. מצות קרבן אשם תלוי (קרבן שמביא מי שיש לו ספק אם עבר עבירה שחייבים עליה כרת).
- קכה. מצות קרבן אשם ודאי (החייבים בקרבן זה: הבא על אישה שחציה שפחה וחציה בת חורין; מי שהיה ברשותו ממון של אדם אחר, וכפר בו ונשבע לשקר; הנהנה בשוגג מן ההקדש; נזיר שנטמא בזמן נזירותו; מצורע שנטהר מצרעתו).
- קכו. מצות השבת הגזל (החזרת הגזל לבעליו).
- קכז. שלא להקריב קרבן שאור או דבש.
- קכח. שלא להקריב קרבן בלא מלח.
- קכט. שלא להבדיל (להפריד את הראש מן הגוף) בחטאת העוף.
- קל. שלא לתן שמן זית במנחת חוטא.
- קלא. שלא לתן לבונה (מין בושם) במנחת חוטא.
- קלב. מצות הרמת הדשן (להוציא בכל יום מעט מאפר המזבח).
- קלג. מצות הדלקת אש על המזבח בכל יום.
- קלד. מצות אכילת שריי מנחות.
- קלה. מצות קרבן מנחה של כהן גדול בכל יום.
- קלו. מצות מעשה החטאת.
- קלז. מצות מעשה האשם.
- קלת. מצות מעשה זבח (קרבן) השלמים.
- קלט. מצות שרפת נותר הקדשים (מה שנותר מהקורבנות לאחר זמן הקרבנות).
- קמ. מצות שרפת בשר קדוש (הקורבנות) שנטמא.
- קמא. שלא לכבות אש מעל המזבח.
- קמב. שלא לעשות שריי מנחות (מה שנשאר מן המנחה לאחר הקטרת הקומץ על המזבח) חמץ.
- קמג. שלא תאכל מנחת כהן (אלא תוקטר כולה על המזבח).
- קמד. שלא לאכול מבושר חטאת הנעשית בפנים (שדמה נורק בהיכל; כגון פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודה זרה).
- קמו. שלא להותיר (להשאיר) מבושר קרבן התודה (והוא הדין לשאר קדשים).
- קמז. שלא לאכול פגול (קרבן שנשחט או נורק דמו לאחר זמנו).
- קמח. שלא לאכול בשר קדשים שנטמא.
- קמט. שלא לאכול חלב (חלק מסוים בשומן הבהמה).
- קנ. שלא נאכל דם בהמה חיה ועוף.
- קנא. מצות בדיקת חמץ (מפרסת פרסה ושוסעת ססע ומעלת גרה).
- קנב. מצות בדיקת סימני דגים (סנפיר וקשקשת).
- קנג. מצות בדיקת סימני חגבים (ארבע רגליים, ארבע כנפיים המכסות את רוב הגוף ושתי רגליים ארוכות לניחור).
- קנד. מצות טמאת שמונה שרצים (חלד, עכבר, צב, אנה, כח, לטאה, חמט ותנשמת).
- קנה. מצות ענין טמאת אכלים (מאכל שנרטב באחד משבעה משקים - יין, דבש, שמן זית, חלב, טל, דם, מים - ואחר כך נגע בדבר טמא, נטמא).
- קנז. מצות ענין טמאת נבלה (בעל חיים שמת בלא שחיטה).
- קנח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קנז. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קנח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קנט. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קס. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסא. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסב. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסג. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסד. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסה. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסו. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסז. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קסט. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קע. מצות הנהגת מצרע בקריעה ופרימה (של בגדיו), וכל מטמאי אדם צריכין להודיע שהן טמאין (כדי שיפירו מהם בני אדם טהורים).
- קעא. מצות ענין נגעי בגדים (טומאת בגד צמר או פשתים שנראתה בהם צרעת).
- קעב. מצות ענין נגעי בגדים (טומאת בגד צמר או פשתים שנראתה בהם צרעת).
- קעג. מצות ענין נגעי בגדים (טומאת בגד צמר או פשתים שנראתה בהם צרעת).
- קעד. מצות הטהרה מן הצרעת שתיבה במינים ידועים (שמי צפרים חיות טהרות, ועץ ארז ושיני תולעת וצאצא).
- קעה. מצות תגלחת מצרע ביום השביעי (המצורע מגלח את כל שערו בתער).
- קעז. מצות טבילה לטמאים (במקווה טהרה).
- קעז. מצות קרבן מצרע כשיתרפא מצרעתו (עשיר מביא: שני כבשים, אחד לעולה ואחד לאשם, וכבשה אחת לחטאת; עני מביא: שתי תורים או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת, וכבש אחד לאשם).
- קעח. מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע (צרעת הבית).
- קעט. מצות ענין טמאת בית שיהיה בו נגע (צרעת הבית).
- קפ. מצות קרבן זב כשיטהר מהזב (שתי תורים או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת).
- קפא. מצות ענין טמאת שכבת זרע (הפרשה היוצאת מאיבר הרבייה של הזכר) שהיא טמא ומטמא.
- קפב. מצות ענין טמאת נדה (אישה שהופרש דם מרחמה בימי ווסתה) שטמאה ומטמאה.
- קפג. מצות ענין טמאת זבה (אישה שהופרש דם מרחמה שלא בימי ווסתה) שטמאה ומטמאה.
- קפד. מצות קרבן זבה כששתטהר מזובה (שתי תורים או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת).
- קפה. מצות עבודה (כהן גדול ביום הכפורים).
- קפז. מצות פסח (לאחר שחיטת חיה או עוף טהורים).
- קפז. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קפח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קפט. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצ. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצא. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצב. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצג. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצד. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצה. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצו. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצז. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- קצט. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- ר. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רא. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רב. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רג. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רד. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רה. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רו. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רז. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רח. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רט. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- רי. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).
- ריא. מצות ענין טמאת חלב (שלא גילחו ראשם שלוש ימים).

ריב.	שְׁלֵא תִשְׁכַּבְנָה הַנְּשִׂימִים עִם הַבְּהֵמוֹת.	רסה.	מִצְוֹת קְדוּשָׁה זָרַע אֶרֶץ (לכבד את הכהנים ולהקדים אותם לדברי קדושה).
ריג.	מִצְוֹת יְרֵאת אָב וְאָם.	רסו.	מִצְוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל לְשָׂא נַעֲרָה בְּתוֹלָה.
ריד.	מִצְוֹת פֶּאָה (להניח מעט תבואה לעניים בקצה השדה, בזמן הקציר).	רסז.	מִצְוֹת הַקָּרָבִין לְהִיּוֹת תָּמִים (ללא מום).
רטו.	מִצְוֹת לָקֹט (להשאיר לעניים את השיבולים הנופלות בזמן הקציר).	רסח.	מִצְוֹת הַקָּרָבִין שִׁיְהִיָּה מִשְׁמוֹנֶה יָמִים וּלְמַעַלָּה (לא להקריבו לפני שימלאו לו שמונה ימים).
רטז.	מִצְוֹת הַנְּחַת עוֹלָלוֹת הַכֹּהֵם (להניח לעניים את אשכולות הענבים הקטנים, בשעת הבציר).	רסט.	מִצְוֹת קְדוּשַׁת הַשֵּׁם (למסור את הנפש על קיום המצוות).
ריו.	מִצְוֹת הַנְּחַת פֶּרֶט הַכֹּהֵם (להשאיר לעניים את הענבים שנפלו בשעת הבציר).	רע.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה (ממלאכה) בְּיָוִם רֵאשֹׁן שֶׁל פֶּסַח.
ריח.	מִצְוֹת שׁוֹפֵט שִׁישְׁפוֹט בְּצֹדֵק.	רעא.	מִצְוֹת קָרְבַן מוֹסֵף כָּל שַׁבֻּעַת יָמֵי הַפֶּסַח.
ריט.	מִצְוֹת תוֹכַחָה (גערה, החזרה למוטב) לְיִשְׂרָאֵל שֶׁאֵינָה נוֹהֵג כְּשֹׁרֵה (שעובר על אחת המצוות).	רעב.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה (ממלאכה) בְּשַׁבְּעֵי שֶׁל פֶּסַח.
רכ.	מִצְוֹת אֲהַבְת יִשְׂרָאֵל.	רעג.	מִצְוֹת קָרְבַן הָעֹמֵר שֶׁל שְׁעוּרִים (מנחה מהשעורים הראשונות שלאחר הקציר) בְּיָוִם שֵׁנִי שֶׁל פֶּסַח (ט"ז בניסן).
רכא.	מִצְוֹת נְטַע וְרִבְעֵי (להעלות ולאכול בירושלים את פירות האילן בשנתו הרביעית).	רעד.	מִצְוֹת סְפִירַת הָעֹמֵר.
רכב.	מִצְוֹת לִירֵאָה מִן הַמֶּקְדָּשׁ.	רעה.	מִצְוֹת קָרְבַן מִנְחָה חֲדָשָׁה מִן הַחֲטָיִים (הקרבת 'שתי הלחם' מן החיטים החדשות) בְּיָוִם עֲצֻרַת (חג השבועות).
רכג.	מִצְוֹת כְּבוֹד חֻקֵּימִים.	רעו.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם עֲצֻרַת (חג השבועות).
רכד.	מִצְוֹת צִדּוֹק (כיוון; דיוק) הַמֵּאֲזִינִים וְהַמְשַׁקְלִים וְהַמְדוֹדֹת (כלי המדידה).	רעז.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה (ממלאכה) בְּיָוִם רֵאשֹׁן הַשָּׁנָה.
רכה.	מִצְוֹת שִׁישְׁרֹפּוּ מִי שִׁיתְחַיֵּב שְׂרָפָה (בת כהן שזנתה כשהיא נשואה; הבא על בתו; על בת בתו; על בת בנו; על בת אשתו; על בת בתו; על חמותו; על אם חמותו; ועל אם חמיו - בזמן שאשתו עדיין בחיים).	רעח.	מִצְוֹת קָרְבַן מוֹסֵף בְּיָוִם רֵאשֹׁן הַשָּׁנָה (פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עיזים אחד - לחטאת).
רכו.	שְׁלֵא לַפְנוֹת אַחַר עֲבוּדָה זָרָה בְּמַחֲשָׁבָה (להרהר בה) וְלֹא בְּדַבָּר (לא לדבר בעינייך) וְלֹא אֶפְלוּ בְּהַבֹּטָה (לא להביט ולהסתכל עליה).	רעט.	מִצְוֹת תַּעֲנִית בְּיָוִם עֲשִׂירֵי בְּתִשְׂרִי, הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים.
רכז.	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה זָרָה לֹא לַעֲצֹמוּ וְלֹא לְזוֹלָתוֹ.	רפו.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם הַכַּפּוּרִים.
רכח.	שְׁלֵא לֶאֱכֹל נוֹתֵר (קרבן שנושאר לאחר זמן הקרבתו).	רפא.	מִצְוֹת קָרְבַן מוֹסֵף בְּיָוִם הַכַּפּוּרִים (פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עיזים אחד - לחטאת).
רכט.	שְׁלֵא לְכַלּוֹת הַפֶּאָה בַּשָּׂדֶה (לא לקחת את התבואה שהושארה לעניים בקצה השדה).	רפב.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם רֵאשֹׁן שֶׁל חַג הַסֻּכּוֹת.
רל.	שְׁלֵא לְקַחַת שְׁבִלִים הַנּוֹפְלִים בַּשָּׂעַת הַקָּצִיר.	רפג.	מִצְוֹת קָרְבַן מוֹסֵף כָּל יוֹם מִשַּׁבֻּעַת יָמֵי חַג הַסֻּכּוֹת (ביום הראשון מביא: שלושה עשר פרים, שני אילים, וארבעה עשר כבשים - לעולה, ושעיר אחד לחטאת. ובכל יום מפחיתים פר אחד).
רלא.	שְׁלֵא לְכַלּוֹת עוֹלָלוֹת הַכֹּהֵם (לא לקחת את אשכולות הענבים הקטנים שהושארו לעניים).	רפד.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם שְׁמִינִי שֶׁל סֻכּוֹת, שֶׁהוּא נִקְרָא שְׁמִינֵי עֲצֻרַת.
רלב.	שְׁלֵא לִלְקוֹט פֶּרֶט הַכֹּהֵם (לא לקחת את הענבים שנפלו בשעת הבציר).	רפה.	מִצְוֹת קָרְבַן מוֹסֵף בְּיָוִם שְׁמִינֵי עֲצֻרַת (פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עיזים אחד - לחטאת).
רלג.	שְׁלֵא לִגְנוֹב שׁוֹם חֶפֶץ אוֹ קָמוֹן.	רפז.	מִצְוֹת נְטִילַת לְוַלֵּב (ארבעת המינים; בסוכות).
רלד.	שְׁלֵא יִכַּחַשׁ (ישקר) עַל קָמוֹן שִׁישׁ מֵאַחַר בְּיָדוֹ (ויאמר שאינו ברשותו).	רפח.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם שְׁמִינֵי עֲצֻרַת (פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עיזים אחד - לחטאת).
רלה.	שְׁלֵא לְשַׁבֵּעַ עַל כְּפִירַת קָמוֹן (לא להישבע שהממון אינו ברשותו, בזמן שהוא ברשותו).	רפח.	מִצְוֹת נְטִילַת לְוַלֵּב (ארבעת המינים; בסוכות).
רלו.	שְׁלֵא לְשַׁבֵּעַ לְשֹׁקֵר.	רפז.	מִצְוֹת שְׁבִיטָה מִמְּלֹאכָה בְּיָוִם שְׁמִינֵי עֲצֻרַת (פר אחד, איל אחד, ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עיזים אחד - לחטאת).
רלז.	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹק (לא לעכב ממון חבירו ברשותו ולא להחזירו לו).	רפח.	שְׁלֵא יִשְׁמָא כֹּהֵן הַדְּיוֹט (כהן פשוט, שאינו כהן גדול) בְּמַת, זוֹלָתִי בַּקּוֹרְבָּיִם הַמְּבֹאָרִים בְּכַתּוּב (אביו ואמו, אחיו ואחותו מאביו, בנו ובתו).
רלח.	שְׁלֵא לִמְזוֹל.	רפט.	שְׁלֵא יִשְׁמַע (יעבוד במקדש) כֹּהֵן טְבוּל יוֹם (כהן שהיה טמא, וטבל באותו יום לטהרתו) עַד שִׁיעָרֵיב שְׁמֵשׁוּ (עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים).
רלט.	שְׁלֵא לֵאחַר שׁוֹכֵר שֹׁכֵיר (לא לעכב את משכורתו של העובד).	רצ.	שְׁלֵא יִשְׂא כֹהֵן אֶשֶׁה זוֹנָה (בת ישראל שנבעלה לאדם שהיא אסורה להינשא לו; ובכלל זה: כל שאינה בת ישראל, אף על פי שהיא גיורת).
רמ.	שְׁלֵא לִקְלֹל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל, בֵּין אִישׁ בֵּין אִשָּׁה.	רצא.	שְׁלֵא יִשְׂא כֹהֵן אֶשֶׁה חֻלְלָה (שנולדה מאישה שנישאה לכהן באיסור, או שהיא עצמה אסורה לכהן ונבעלה לו באיסור).
רמא.	שְׁלֵא לְהִכְשִׁיל תָּם בְּדָרְךָ (לא להטעות בני אדם בעצה שאינה טובה להם).	רצב.	שְׁלֵא יִשְׂא כֹהֵן גְרוּשָׁה.
רמב.	שְׁלֵא לַעֲוֹת (לקלקל; לשבש) הַמִּשְׁפָּט.	רצג.	שְׁלֵא יִכַּס כֹּהֵן גָּדוֹל בְּאַהֲלֵי הַמֵּת (לבית שיש בו מת), אֶפְלוּ לְקָרוֹבָיו.
רמג.	שְׁלֵא לְכַבֵּד גָּדוֹל (אדם חשוב) בְּדִין (אלא להתייחס לשני בעלי הדין במידה שווה).	רצד.	שְׁלֵא יִשְׁמָא כֹהֵן גָּדוֹל בְּשׁוֹם טְמָאָה בְּמַת (כגון טומאת מגע או משא).
רמד.	שְׁלֵא לְרַגֵּל (לא לרכל ולדבר לשון הרע).	רצה.	שְׁלֵא יִשְׂא כֹהֵן גָּדוֹל אֶלְמֶנָה, וְאֶפְלוּ בְּלֹא קְדוּשָׁיו.
רמה.	שְׁלֵא לַעֲמוֹד עַל דַּם רָעִים (לא להימנע מלהציל יהודי הנמצא בסכנת נפשות).	רצו.	שְׁלֵא יַעֲבֹד כֹּהֵן בָּעַל מוֹם קְבוּעַ בְּעַבּוֹדַת הַמֶּקְדָּשׁ.
רמו.	שְׁלֵא לַשְׁנוֹא אֶחָ (יהודי).	רצח.	שְׁלֵא יַעֲבֹד כֹּהֵן בָּעַל מוֹם עוֹבֵר (מום זמני).
רמז.	שְׁלֵא לְהַלְבִּין פִּנֵּי אָדָם מֵיִשְׂרָאֵל.	רצט.	שְׁלֵא יִכַּס בָּעַל מוֹם בְּהִיכַל כָּלוּ (וכן מן המזבח ולפנים).
רמח.	שְׁלֵא לִקְרוֹם (לעשות רעה לחבר כפי שעשה לו).	ש.	שְׁלֵא יַעֲבֹד כֹּהֵן טְמֵא.
רמט.	שְׁלֵא לִטְוֹר (לשמור בלב ולזכור את הרעה שהחבר עשה לו, ולהזכיר לו את מעשיו).	שא.	שְׁלֵא יֵאָכֵל כֹּהֵן טְמֵא תְרוּמָה (בין תרומה גדולה, ובין תרומת מעשר; וכן חלה וביכורים).
רנ.	שְׁלֵא לְהַרְבִּיעַ (לזווג) בַּהֵמָה מִיָּן עִם שְׁאֵינוֹ מִיָּנוּ.	שב.	שְׁלֵא יֵאָכֵל שׁוֹם זָר (מי שאינו כהן) תְרוּמָה.
רנא.	שְׁלֵא לְזוֹעֵר כְּלָאֵי זָרְעִים (מינים שונים של זרעים זה עם זה), וְלֹא לְהַרְכִּיב אֵילָן (לחבר ענף של אילן לאילן מסוג אחר) בְּשׁוֹם מְקוֹם (בין בארץ ישראל ובין בחוץ לארץ).	שג.	שְׁלֵא יֵאָכֵל תוֹשֵׁב כֹּהֵן (פועל שנשכר לכהן לעולם) וְשֹׁכֵר (פועל שנשכר לכהן למספר שנים) תְרוּמָה.
רנב.	שְׁלֵא לֶאֱכֹל עֵרְלָה (פירות האילן בשלוש השנים הראשונות לנטיעתן).	שד.	שְׁלֵא יֵאָכֵל עֵרֶל (כהן שאינו מהול) תְרוּמָה.
רנג.	שְׁלֵא לֶאֱכֹל וּלְשַׁתוֹת כְּדָרְךָ זוֹלֵל (אוכל כמזכות גדולות של בשר) וְסוֹבֵא (שותה כמזכות גדולות של יין).	שה.	שְׁלֵא תֵאָכֵל חֻלְלָה (שנולדה מאישה שנישאה לכהן באיסור, או שהיא עצמה אסורה לכהן ונבעלה לו באיסור) מִן הַקָּדָשׁ (ובכלל זה: מן התרומה).
רנד.	שְׁלֵא לַנְּחֹשׁ (לא לקבל החלטות מעשיות על פי סימני מקריים).	שו.	שְׁלֵא לֶאֱכֹל טָבַל (תבואה שלא הופרשו ממנה תרומות ומעשרות), אֶפְלוּ כֹהֵן.
רנה.	שְׁלֵא לַעֲוֹן (לא לכוון מעשיו על פי מצב הכוכבים והמזל).	שז.	שְׁלֵא נִקְדָּשׁ (בעלי חיים) בְּעֵלֵי מוֹמִין (בין מום קבוע, בין מום עובר) לְהַקְרִיבוֹ לַמִּזְבֵּחַ.
רנו.	שְׁלֵא לְהַקְרִיף פֶּאָת הָרֵאשׁ (לא לגלח את קוצת השיער שבצדדי הראש).	שח.	שְׁלֵא יִתֵּן מוֹם בְּקִדְּשֵׁים.
רנז.	שְׁלֵא לְהַשְׁחִית פֶּאָת הָרֵאשׁ (לגלח בתער) פֶּאָת זָקֵן.	שח.	שְׁלֵא יִשְׁחַטוּ בְּעֵלֵי מוֹמִין לְשֵׁם קָרְבָּן.
רנח.	שְׁלֵא לְכַתּוֹב בְּבָשָׂר כְּתָבַת קִעְקֵעַ (באופן ששורט את בשרו וממלא את מקום השריטה בבבע המשאיר רישום על הבשר).	שט.	שְׁלֵא יִקְטִיר (יעלה על המזבח) אֵימוּרֵי (חלבי) בְּעֵלֵי מוֹמִין.
רנט.	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה אוֹב (אופן מסוים של עבודה זרה, הגורם להשמיע קולות כאילו כוח עליון מדבר אליו).	שי.	שְׁלֵא יְרוּק (על המזבח) דָּם בָּעַל מוֹם עַל הַמִּזְבֵּחַ.
רס.	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה יְדֻעָנִי (אופן מסוים של עבודה זרה, שמניחים עצם בפיו של עוף הנקרא: 'ידוע', ומנבאים את העתידות).	שיב.	שְׁלֵא לְסַרַס (לעקר; לפצוע את איברי הרבייה) זָכֵר אֶחָד מִכָּל הַמִּינִים (בין אדם, בין בעלי חיים).
רסא.	שְׁלֵא לְהוֹנוֹת (לרמות) בַּמְדוֹת (בכלי המדידה), וְכָל הַמְדוֹת בְּכָלָל (כגון מידות אורך, משקל ושטח).	שיג.	שְׁלֵא לְהַקְרִיב קָרְבָּן בָּעַל מוֹם מִיַּד הַנְּזִכָּר.
רסב.	שְׁלֵא לִקְלֹל אָב וְאָם.	שיד.	שְׁלֵא נִשְׁחָטוּ בַּהֵמָה וּבַהֵמָה בְּיָוִם אֶחָד.
רסג.	שְׁלֵא לִלְכַחַת בַּחֲקוֹת הַגּוֹיִם (לא להידמות להם במלבוש, במראה ובמעשים).	שטו.	שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת דָּבָר שִׁיתְחַלֵּל בוֹ שֵׁם שְׁמִי בֵּין גֵּנֵי אָדָם.
רסד.	מִצְוֹת עֲנִין טְמֵאָת הַכְּהֵנִים לְקָרוֹבֵיהֶם (שמותר לכהנים להיטמא כדי לטפל וללוות את קרוביהם שנפטרו), וּבְכָלֵּה שִׁיתְאַבְּלוּ כָּל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל עַל שִׁשָּׁה מְקוֹרְבֵיהֶם הַיְדוּעִים (אב ואם, אח אחות מצד אביו, בן ובת).		

ש.טו.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח.	ש.סג.	מִצְוַת שְׁלוֹחַ טְמָאִים (שננטמאו מאב הטומאה, כגון טמא מת או טמא שרץ) חוץ לַמִּחְנָה שְׂכִינָה (מן העזרה ולפנים).
ש.טז.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח.	ש.סד.	מִצְוַת וּדְוֵי עַל הַחֲטָא.
ש.יז.	שְׁלָא לֶאֱכֹל מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה (שהושרשה באדמה לאחר הקרבת העומר בשנה שעברה) קֶדֶם כְּלוֹת טֶשֶׁה עֶשְׂרֵי בַּיּוֹם.	ש.סה.	מִצְוַת סוּטָה (אישה שהתייחדה עם איש זר) שְׂפִיבְיָאָה הַבַּעַל אֶל הַכֹּהֵן וְנִעְשָׂה לָהּ כַּמְשֻׁפֵּט הַקֹּתֶבֶת (במדבר ה); משקים אותה מים מרים ומשביעים אותה שלא זינתה, ומביאה מנחה).
ש.יח.	שְׁלָא לֶאֱכֹל קֵלַי (תבואה קלוייה באש) מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה עַד הַיּוֹם הַהוּא (ט"ז בניסן).	ש.סו.	מִצְוַת גְּדוּל שַׁעַר נֹזֵר.
ש.יט.	שְׁלָא לֶאֱכֹל קֵלַי (תבואה קלוייה באש) מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה עַד הַיּוֹם הַהוּא (ט"ז בניסן).	ש.סז.	מִצְוַת גְּלוּחַ הַנְּזִיר (בתום נזירותו) וְהִבָּאת קֶרְבָּנָתוֹ (כבש - לעולה, כבשה - לחטאת, איל - לשלמים).
ש.כ.	שְׁלָא לֶאֱכֹל כֶּרְמֵל (גרגרי תבואה רכים) מִתְּבוּאָה חֲדָשָׁה עַד הַיּוֹם הַהוּא (ט"ז בניסן).	ש.סח.	מִצְוַת בְּרֶכַת כֹּהֲנִים בְּכָל יוֹם.
ש.כא.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם חַג שְׂבוּעוֹת.	ש.סט.	מִצְוַת מִשְׂאֵה הָאָרוֹן (ארון הברית) בְּכַתֵּף (כשיש צורך להעבירו ממקום למקום).
ש.כב.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל תַּשְׁרִי (ראש השנה).	ש.ע.	שְׁלָא יִכְנֵס טְמָא (שננטמאו מאב הטומאה) בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ (מן העזרה ולפנים).
ש.כג.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּעֶשְׂרֵה בְּתַשְׁרִי (יום הכיפורים).	ש.עא.	שְׁלָא לְתַן שְׂמֹן בְּקֶרְבֶּן סוּטָה.
ש.כד.	שְׁלָא לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.	ש.עב.	שְׁלָא לְהִשָּׂם לְבוֹנָה (מין בושם שמוסיפים בכל המנחות) בְּקֶרְבֶּן סוּטָה.
ש.כה.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג הַסְּכּוֹת.	ש.עג.	שְׁלָא יִשְׁתֶּה הַנְּזִיר יַיִן אוֹ כָּל מִינֵי שִׁכָּר (דברים הגורמים לשכרות).
ש.כו.	שְׁלָא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּיוֹם שְׁמִינֵי עֶצְרָת.	ש.עד.	שְׁלָא יֵאָכֵל הַנְּזִיר עֲנָבִים לְחִים.
ש.כז.	מִצְוַת סְפִירַת שְׁבַע שְׁבָחוֹת שָׁנִים (למנות את שנות היובל בבית הדין הגדול).	ש.עה.	שְׁלָא יֵאָכֵל הַנְּזִיר צְמוֹקִים (ענבים יבשים).
ש.כח.	מִצְוַת תְּקִיעַת שׁוֹפָר בְּיוֹבֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.	ש.עו.	שְׁלָא יֵאָכֵל הַנְּזִיר זֶרַע הָעֲנָבִים (חרצנים).
ש.כט.	מִצְוַת קְדוּשַׁת שַׁנַּת הַיּוֹבֵל (להכריז בבית הדין הגדול על קדושת שנת היובל).	ש.עז.	שְׁלָא יִגְלַח הַנְּזִיר שְׁעָרוֹ כָּל יְמֵי נְזוּרוֹ.
ש.ל.	מִצְוַת עֲשִׂית דִּין לֹקֵחַ וּמוֹכֵר (לקיים דיני מקח וממכר, ולא לבטל את המקח לאחר שהתקיימו תנאיו).	ש.עט.	שְׁלָא יִכְנֵס הַנְּזִיר לְאֶהֱלֵה הַמֵּת (לבית שיש בו מת).
ש.לא.	מִצְוַת הִשָּׁבַת קֶרְקַע לְבַעֲלֵיהֶן בְּיוֹבֵל (בחנים).	ש.פ.	שְׁלָא יִשְׁמָא הַנְּזִיר בְּמֵת (במגע או במשא).
ש.לב.	מִצְוַת פְּדִיוֹן הַנְּחָלוֹת שֶׁהֵן תּוֹף עֵיר חוֹמָה (עיר שהייתה מוקפת חומה בימות היושע בן נון) עַד הַשְּׁלֵמַת שָׁנָה (המוכר שדה לחבירו ראשי לפדות אותה בחזרה במשך השנה הראשונה שלאחר המכירה. בתום שנה זו אין לו אפשרות לפדות, והשדה נשאר לזמניות ביד הלוקח).	ש.פא.	מִצְוַת שְׁחִיטַת פֶּסַח שְׁנֵי בְּאַרְבָּעָה עֶשְׂרֵי בְּאֵיזֵי לְמִי שֶׁהָיָה טְמָא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוֹקָה (ולא היה יכול להקריב את קרבן הפסח ב"ד בניסן).
ש.לג.	מִצְוַת עֵבֶדֶת בְּעָבֵד כְּנַעֲנִי (עבד שהוא גוי) לְעוֹלָם (אין לשחררו מעבדות אלא לצורך מצווה).	ש.פב.	מִצְוַת פֶּסַח שְׁנֵי שְׂפִיָּאֵל עַל (יחד עם) מִצְוַת וּמְרוֹרִים בְּלֵיל חַמְשֵׁה עֶשְׂרֵי בְּאֵיזֵי.
ש.לד.	שְׁלָא נַעֲבֹד הַאֲדָמָה (בוריעה וקצירה) בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית (שנת השמיטה).	ש.פג.	מִצְוַת תְּקִיעַת חֲצוֹצְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ (בשעת הקרבת הקורבנות במועדים ובראשי חודשים) וּבְמִלְחָמָה (ובכל צרה שלא תבוא על הציבור).
ש.לה.	שְׁלָא נַעֲשֶׂה עֲבוּדָה גַּם בְּאֵינֹנוֹת (בומיה ובצירה).	ש.פד.	שְׁלָא לְהוֹתִיר (להשאיר) מִבְּשֵׂר פֶּסַח שְׁנֵי לְמִחְרָתוֹ.
ש.לו.	שְׁלָא נִצְקוֹר סְפִיחִים (פירות וירקות שגדלו מאליהם) בְּשָׁנָה הַשְּׁבִיעִית.	ש.פה.	שְׁלָא לְשׁוֹבֵר עֵצִים מִעֲצָמוֹת פֶּסַח שְׁנֵי.
ש.לז.	שְׁלָא נֶאֱסוֹף פְּרוֹת הָאֵילָן בְּשִׁבְעִית כְּדֶרֶךְ שְׂאוּסְפִין אוֹתוֹ בְּכָל שָׁנָה (אלא בשינוי: בכמויות קטנות, ובכלים שאין דרך לבצור בהם).	ש.פו.	מִצְוַת חֶלֶה (להפריש מעט מן העיסה ולתת לכהנים).
ש.לח.	שְׁלָא נַעֲבֹד בְּאֶרֶץ (בוריעה, זמירה, קצירה ובצירה) בְּשַׁנַּת הַיּוֹבֵל.	ש.פז.	מִצְוַת צִיצִית.
ש.לט.	שְׁלָא לִקְצוֹר סְפִיחֵי תְּבוּאוֹת (פירות וירקות שגדלו מאליהם) שֶׁל שַׁנַּת הַיּוֹבֵל.	ש.פח.	שְׁלָא לְחוֹר (ללכת; להישחך) אַחֵר מִחֻשְׁבַּת הַלֵּב (אחרי מחשבות כפירה) וְרֵאִית הָעֵינַיִם (הסתכלות של זנות).
ש.מ.	שְׁלָא לֶאֱסוֹף פְּרוֹת הָאֵילָנוֹת בְּיוֹבֵל כְּדֶרֶךְ שְׂאוּסְפִין אוֹתוֹ בְּשָׂאָר שָׁנִים (אלא בשינוי: בכמויות קטנות, ובכלים שאין דרך לבצור בהם).	ש.פט.	מִצְוַת שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ (להעמיד משמר כבוד של כהנים ולויים במקדש).
ש.מא.	שְׁלָא לְהוֹנוֹת (לרמות) בְּמִקָּח וּמִמְכָּר.	ש.צ.	מִצְוַת פְּדִיוֹן בְּכוֹר אָדָם (שלושים יום אחר לידתו; ולתת את דמי הפדיון לכהן).
ש.מב.	שְׁלָא לְהוֹנוֹת (לצער) אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּדִבְרוֹ (בדיבור).	ש.צא.	מִצְוַת עֲבוּדַת הַלְוִיִּם בְּמִקְדָּשׁ (שלושה תפקידים ללויים: שומרים, שוערים [פותחים וסוגרים את שערי המקדש] ומשוררים [שרים ומנגנים בשעת הקרבת הקורבנות]).
ש.מג.	שְׁלָא תִמְכֹּר שׂוֹדָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְצִמְתוֹת (במכירה עולמית).	ש.צב.	מִצְוַת מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן (נתינת עשירית מהתבואה ללויים).
ש.מד.	שְׁלָא לִשְׁנוֹת מִגְּרִישֵׁי עֵרֵי הַלְוִיִּם וְשִׂדּוּתֵיהֶן (מסביב לערי הלוויים יש להשאיר אלף אמה למרעה ולנוי [מגרשים], ועוד אלף אמה לשדות וכרמים [שדות]); ואין להחליף את המיקום בין השדות למגרשים).	ש.צג.	מִצְוַת הַלְוִיִּם לְתַת מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר (לתת עשירית מן המעשר לכהנים; תרומת מעשר).
ש.מה.	שְׁלָא לְהַלוֹת רֵבִית (תשלום עבור דחיית החוב) לְיִשְׂרָאֵל.	ש.צד.	שְׁלָא לְבַטֵּל שְׁמִירַת הַמִּקְדָּשׁ.
ש.מו.	שְׁלָא נַעֲבֹד בְּעָבֵד עֲבָדִי (עבד יהודי) עֲבוּדָה בְּזוּיָה (כגון: לחלוף מנעליו) כְּמוֹ עֲבוּדַת כְּנַעֲנִי (עבד גוי).	ש.צה.	שְׁלָא יִתְעַסְקוּ הַכֹּהֲנִים בְּעֲבוּדַת לְוִיִּם וְלוֹיִם בְּעֲבוּדַת כֹּהֲנִים.
ש.מז.	שְׁלָא יִמְכֹּר עֶבֶד עֲבָדֵי עַל אֶבֶן הַמִּקָּח (בשוק העבדים ובמכירה פומבית, אלא בהצנע ובדרך נאה).	ש.צו.	שְׁלָא לְפַדּוֹת (ולהוציא לחולין) בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה (אלא להקריבו על המזבח).
ש.מח.	שְׁלָא נַעֲבֹד בְּעָבֵד עֲבָדֵי בְּעֲבוּדַת כְּרֶךְ (עבודה שאין לה סוף או שאין בה צורך).	ש.צז.	מִצְוַת פְּרָה אֲדָמָה.
ש.מט.	שְׁלָא לְהִנָּיֵן (לאפשר) לְגוּי לְעֹבֵד בְּעָבֵד עֲבָדֵי הַנִּמְכָּר לוֹ בְּכֶרֶךְ.	ש.צט.	מִצְוַת טְמָאָה שֶׁל מַת (המטמא במגע, במשא ובאוהל).
ש.נ.	שְׁלָא יִשְׁתַּחֲוֶה (מחוץ לבית המקדש) עַל אֶבֶן מִשְׁכִּית (אבן נאה; רצפת אבנים) אֶפְלוּ לְשָׂם (אפילו לצורך עבודת ה').	ת.	מִצְוַת מִי נְדָה (מים המיועדים ליידי והזאה) שְׂמֻטְמָאִין אָדָם טְהוֹר, וּמְטַהְרִין אָדָם טְמָא מְטַמְּאֵת מַת בְּלִבָּד.
ש.נא.	מִצְוַת מַעֲרֵף אָדָם (האומר: 'ערך אדם זה עליו') שְׂיִתָּן דְּמִי הַקְּצוּבִים בְּתוֹרָה (ויקרא כז).	תא.	מִצְוַת דִּבְרֵי נְהֻלוֹת (לדון בסדרי הירושה כפי שקבעה התורה, ובכלל זה שהבכור יקבל פי שניים).
ש.נב.	מִצְוַת הַמִּמְרֵי בְּהֵמַת קֶרְבֶּן בְּהֵמָה אֲחֶרֶת (המחליף ומעביר את קדושת הקרבן לבהמת חולין), שֶׁתִּהְיֶינָה שְׁתֵּיהֶן קֹדֶשׁ.	תב.	מִצְוַת הַקְּרַבַּת תַּמִּידִין בְּכָל יוֹם (כבש אחד בבוקר וכבש שני בין הערביים, לעולה).
ש.נג.	מִצְוַת מַעֲרֵף בְּהֵמָה (המקדיש בהמה טמאה) שְׂיִתָּן כִּפִּי שְׂעִירֵיכֶּנָה הַכֹּהֵן (נותן את שווייה לצורכי המקדש כפי שיקבע הכהן).	תג.	מִצְוַת קֶרְבֶּן מוֹסֵף שֶׁבַת (שני כבשים לעולה).
ש.נד.	מִצְוַת מַעֲרֵף בְּתִים (המקדיש את ביתו) שְׂיִתָּן הָעֶרֶךְ שְׂעִירֵיכֶּנָה הַכֹּהֵן וְתוֹסֶפֶת חֲמֵשׁ (אם רוצה לפדות את ביתו מן ההקדש, משלם את שווי כפי שקובע הכהן ומוסיף חמישית).	תד.	מִצְוַת קֶרְבֶּן מוֹסֵף בְּכָל רֵאשׁ חֲדָשׁ (שני פרים, איל אחד ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עזים אחד - לחטאת).
ש.נה.	מִצְוַת מַעֲרֵף שׂוֹדָה (המקדיש את שדהו) שְׂיִתָּן כְּעֶרֶךְ הַקְּצוּב בְּפֶרֶשָׁה (ויקרא כז; שדה שהגיעה לידו בירושה - מעריך אותה לפי מספר השנים שנותרו עד היובל; שדה שקנה אותה מאחרים - פודה אותה בשוויה).	תה.	מִצְוַת קֶרְבֶּן מוֹסֵף בְּיוֹם חַג הַשְּׂבוּעוֹת (שני פרים, איל אחד ושבעה כבשים - לעולה, ושעיר עזים אחד - לחטאת).
ש.נו.	מִצְוַת דִּין מַחֲרִים מְנוֹסְפִי (האומר: 'דבר זה יהיה חרם'), שֶׁהוּא לְכַהֲנִים (נותנו לכהנים).	תו.	מִצְוַת לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה.
ש.נז.	מִצְוַת מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּכָל שָׁנָה (להפריש עשירית מן הבקר והצאן שיוולדו בעדרו בכל שנה, להקריבם על המזבח, ולאכול את בשרם בירושלים).	תז.	מִצְוַת הַפְּרָת נְדָרִים (האב מפר לבתו, הבעל מפר לאשתו, והחכם מפר לכל אדם).
ש.נח.	שְׁלָא נִמְרֵי (נחליף; שנהג) תְּקֻדָּשִׁים (להעביר את הקדושה לבהמת חולין).	תח.	שְׁלָא יִחַל דְּבָרָיו בְּנְדָרִים (לא יעשה דיבור חולין, כלומר לא יעבור על נדרו).
ש.נט.	שְׁלָא לְשַׁנוֹת תְּקֻדָּשִׁים מְקַרְבָּן לְקֶרְבֶּן (כגון להחליף בין חטאת לאשם או לשלמים).	תט.	מִצְוַת לְתַת עֵרִים לְלוֹיִם לְשָׂבָת בְּהֵן, וְהֵן קוֹלְטוֹת (את הרוצחים בשגגה).
ש.ס.	שְׁלָא תִמְכֹּר קֶרְקַע שֶׁתִּהְיֶינָה אוֹתָהּ בְּעַלְיָה (ששמרו עליה שהיא חרם), אֶלְאָ תִתְּנָה לְכַהֲנִים.	תי.	מִצְוַת בֵּית דִּין לְהַגְלוֹת מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשָׁנָה (רוצח בגוגל) מַעֲרֵרוֹ לְעָרֵי מִקְלָט (שתגן עליו מנקמת קרובי ההרוג), וְעַל הַרוֹצֵחַ בְּעֲצָמוֹ לְלַקֵּחַ שָׂם.
ש.סא.	שְׁלָא תִבְאֵל (תיפדה או תימכר) שׂוֹדָה חֲתָרָם.	תיא.	שְׁלָא לְהַרְגוֹ הַרוֹצֵחַ קֹדֶם שֶׁיַּעֲמֵד בְּדִין.
ש.סב.	שְׁלָא לְגָאוֹל (לפדות או למכור) מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה אֶלְאָ יֵאָכֵל בִּירוּשָׁלַיִם.	תיב.	שְׁלָא יוֹרָה (יפסוק) הָעֵד בְּדִין שֶׁהָעֵיד בְּדִין יְנַפְשׁוֹת (כלומר, שמי שהעיד בדיני נפשות לא יהיה גם הדיין באותו דין).
		תיג.	שְׁלָא לִקְחַת כֶּפֶר (כסף) לְהִצִּיל מִמּוֹת הַרוֹצֵחַ (כדי לפטור אותו מן המיתה).
		תיד.	שְׁלָא לִקְחַת כֶּפֶר מִמְּחִיב גְלוּת לְפָטְרוֹ מִן הַגְּלוּת.

תטו. שלא למנות בדינין אדם שאינו חכם בדיני תורה, אף על פי שהוא חכם בחכמות אחרות.

תטז. שלא יירא הדן בדין מאדם רע.

תטז. מצות אהדות השם (להאמין שאין עוד אלוה-ה מלבד ה' יתברך).

תח. מצות אהבת השם.

תטו. מצות תלמוד תורה.

תכ. מצות קריאת שמע ערבית ושתרית.

תכא. מצות תפילין של יד.

תכב. מצות תפילין של ראש.

תכג. מצות מזוזה.

תכד. מצות הריגת שבעה עממים (שבעת עמי כנען: החתי, האמרי, הפנעני, הפרזי, החזי, ה'בסי' והג'ג'שי).

תכה. שלא להתאווה (לחשוק) מה שביד אחרים בני ישראל (ולחשוב מחשבות כיצד להעבירו ברשותו).

תכו. שלא לנסות נביא אמת יותר מדי.

תכז. שלא לחוס (לרחם) על עובד עבודה זרה.

תכח. שלא להתחנף בעובדי עבודה זרה.

תכט. מצות ברכת המזון.

תל. מצות אהבת ה'גרים.

תלא. מצות יראת השם.

תלב. מצות תפילה.

תלג. מצות החברה והדבקה (להתחבר ולהיבדק) עם חכמי התורה.

תלד. מצות על הצירוף לשבע (בבית הדין) שישבע באמת בשם ה'.

תלה. שלא להנות מפצוי (מתכשיטי נוי) עבודה זרה.

תלו. שלא להדביק שום דבר מעבודה זרה ומשמשיה (דברים המשמשים לה) בממוננו ובשדותנו להנות בה.

תלו. מצוה לאבד (להרוס ולהשמיד) עבודה זרה ומשמשיה (דברים המשמשים לה).

תלת. מצוה להקריב כל הקרבנות שיש על האדם בחובה (כגון חטאת או אשם) או בנדבה ברגל הראשון שפוגע בו (מיד כשמגיע הרגל הראשון: פסח, שבועות או סוכות).

תלט. מצוה להקריב כל הקרבנות בבית הבחירה (בבית המקדש), ולא בחוץ.

תמו. מצות פדית קדשים שגנבל בהם מום (והוציאים לחולין), ורק אחר כך מתרין באכילה.

תמא. מצות שחיטה.

תמב. מצוה להטפל (להתעסק) בהבאת הקרבן מחוץ לארץ לבית הבחירה (כלומר, מי שהתחייב קרבן בחוץ לארץ, חייב להביאו לארץ ולהקריבו בבית המקדש).

תמו. מצות חקירת עדים הטב.

תמד. מצות שורפת עיר הנדחת (עיר שרוב תושביה הוסיפו לעבוד עבודה זרה) וכל אשר בה.

תמה. מצות בדיקת סימני העוף (סימני העוף הטהור: שאינו דורס [מניח רגלו על האוכל] ואוכל, ויש לו אצבע יתירה [אצבע אחורית גבוהה או אצבע אמצעית ארוכה], או זפק [כעין שק לאגירת מזון מתחת לגרון], או שהיה קורקבנו וקלף ביד).

תמו. מצות מעשר שני (לאחר הפרשת תרומה גדולה ומעשר ראשון, מפרישים עוד עשירית מהתבואה שנשארה, ואוכלים אותה לירושלים).

תמו. מצות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית ורביעית (בשנה השלישית והרביעית לחשבון והשמיטה אין מפרישים מעשר שני אלא מעשר עני, ונותנים אותו לעניים).

תמו. מצוה לנגוש את הכבד (ללחוץ עליו ולדרוש ממנו להחזיר חובותיו).

תמו. מצות השמטת קספים (ביטול החובות) בשנה השביעית (בסוף שנת השמיטה).

תנ. מצות צדקה.

תנא. מצות העניקה עבד עברי (לתת מתנות לעבד העברי בזמן שחרורו).

תנב. מצוה להראות ברגלים במקדש (ולהקריב קרבן עולה).

תנג. מצוה לשמוח ברגלים.

תנד. שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדוש ברוך הוא הפתובים שם, וכן בתי עבודת הקדש (ההיכל והעזרה).

תנה. שלא להעלות (להקריב) קדשים בחוץ (מחוץ לבית המקדש).

תנו. שלא לאכול מעשר שני של דגן (תבואה מחמשת מיני דגן) חוץ לירושלים.

תנו. שלא לאכול מעשר שני של תירוש (ענבים ויין) חוץ לירושלים.

תנז. שלא לאכול מעשר שני של יצהר (זיתים ושמן) חוץ לירושלים.

תנט. שלא לאכול בכור (בהמה טהורה) תמים (שאינו בו מום) חוץ לירושלים.

תס. שלא לאכול בשר חטאת ואשם חוץ לקלעים (מחוץ לכותלי העזרה), ואפילו הפתובים.

תסא. שלא לאכול בשר קדשים קלים (כגון קרבן שלמים) קדם זריקת דמים (לפני שנורק דמם על המזבח).

תסב. שלא יאכלו פתובים בכורים קדם הנחתם בעזרה (ליד המזבח).

תסד. שלא לעזוב הלזים מלתת להם מתנותיהם (כגון אוכל ובגדים) ומלשמוחם ברגלים.

תסה. שלא לאכול אבר (של בעלי חיים) מן החי (לפני שחיטתם).

תסו. שלא להוסיף על מצוות התורה (כגון ליטול חמישה מינים בסוכות).

תסז. שלא לגרוע ממצוות התורה (כגון ליטול שלושה מינים בסוכות).

תסח. שלא לשמוע מהמתנבא בשם עבודה זרה (האומר: 'כך וכך אמרה לי עבודה זרה פלונית').

תסט. שלא לאהוב את המסית (לעבוד עבודה זרה).

תע. שלא לעזוב השנאה מן המסית.

תעא. שלא להציל את המסית (כשהוא נמצא בשעת צרה).

תעב. שלא ילימד הנפת (מי שניסו להסית אותו) זכות על המסית.

תעג. שלא ישתוק (יימנע) הנפת מללמד חובה על המסית.

תעד. שלא להסית אדם מישראל אחר עבודה זרה.

תעה. שלא לבנות עיר הנדחת (עיר שרוב תושביה הוסיפו לעבוד עבודה זרה, והוחרבה) לכמות שהיתה.

תעו. שלא להנות בממון עיר הנדחת.

תעז. שלא להתגודד (לשרוט או לחבל את בשרו מחמת אבלות) כמו עובדי עבודה זרה.

תעח. שלא לעשות קרחה (להשאיר קרחת בראשו מחמת אבלות) על מת.

תעט. שלא לאכול פסולי המקדשין (קורבנות שנפסלו).

תפ. שלא לאכול חגב טמא, וכן כל שרץ העוף (כגון זבוב, יתוש, צרעה).

תפא. שלא לאכול מבשר בהמה חיה ועוף שמתו מאליהן (בלי שחיטה; נבלה).

תפב. שלא לתבוע ההלואה שעבר עליה זמן שביעית.

תפג. שלא למנוע (להימנע) מלהחיות העני מלתן לו מה שהוא צריך.

תפד. שלא ימנע מלהלוות לעני מפני השמטה (אף על פי שהוא יודע שיצטרך לשמוט ולמחול על החוב).

תפה. שלא לשלוח עבד עברי ריקם (בלי מתנות) כשיצא חפשי.

תפו. שלא לעבוד בקדשים (בבהמות שהוקדשו).

תפז. שלא לגזז את צמר (צמר) הקדשים.

תפח. שלא לאכול חמץ בארבעה עשר בניסן אחר חצות (היום).

תפט. שלא להותיר (להשאיר) מבשר קרבן החגיגה שנקרב ביום ארבעה עשר בניסן עד יום השלישי (מותר לאכול ממנו שני ימים וליילה אחד, ולא להשאירו ליום השלישי). שלא להקריב קרבן פסח בקמת יחיד (אלא במזבח)

תצ. שלא לעלות לרגל בלא קרבן (עולה) שיהיה עמו כשנקריב שם.

תצא. מצות מנוי שופטים (דיינים) ושופטים יחיד (אלא במזבח)

תצב. מצות לשמוע מכל בית דין הגדול (סנהדרין) שיעמדו להם לישראל בכל זמן.

תצג. מצות מנוי מלך ישראל עלינו.

תצד. מצות לכתוב המלך ספר תורה אחת יתרה על שאר בני ישראל (וספר תורה זה הולך עמו לכל מקום).

תצה. מצות מתנות זרוע (רגל קדמית-ימנית של הבהמה הנשחטת), לחיים (הלסת התחתונה) והקבה לכהן.

תצו. מצות הפקדת תרומה גדולה ולתן לכהן.

תצז. מצות ראשית הגז (הצמר הראשון שנגזז) שיתן לכהן.

תצח. מצות להיות הפתובים עובדים במקדש משמרות משמרות (בתרונות), ובמועדים עולים כאחד (בזמן הרגלים - כל הכהנים שווים, וכולם רשאים לעבוד).

תצט. מצות לשמוע מכל נביא שיהיה בכל דור ודור, אם לא יוסיף ולא יגרע במצוות התורה.

תק. מצוה להכין שש ערי מקלט (בצד - בנחלת ראובן; ראמת - בנחלת גד; גולן - בנחלת חצי המנשה; קדש - בנחלת נפתלי; שכם - בנחלת אפרים; חברון - בנחלת יהודה).

תקא. מצוה לעשות לעדים זוממים (עדים שהעידו שקר וזממו להפיל את בעל הדין) כמו ששמו לעשות (ונותנים להם את העונש שרצו לגרום למי שהעידו עליו).

תקב. מצות למשוך כהן למלחמה (שיעמוד לפני העם ויחזק אותם בשעת היציאה למלחמה).

תקג. מצות לעשות במלחמת הרשות (מלחמה שאינה נגד שבעת עמי כנען או עמלק, ואינה לשם הצלת עם ישראל מפני האויב) כמשפט הכתוב בתורה (תחילה קוראים לשלום, ואם לא מסכימים הורגים את הזכרים, ובזויים את השלל, ושובים את הנשים והטף).

תקד. מצות עריפת העגלה בנחל (כאשר נמצא הרוג שאין ידוע מי הרגו).

תקה. שלא לטעת אילן במקדש (ובכל העזרה).

תקו. שלא להקים מצבה (עמוד של בניין המוצב במרכז, ומתקבצים סביבו לכבוד, כדרך שעושים עובדי עבודה זרה).

תקז. שלא להקריב קרבן בעל מום עובר (מום זמני; שעתיד להירפא).

תקח. שלא להמרות את פי (לעבור על הוראת) בית דין הגדול (סנהדרין) שיעמדו לישראל.

תקט. שלא למנות מלך על ישראל כי אם מבני ישראל.

תקי. שלא ירבה לו המלך סוסים (אלא כמה שהוא צריך למרכבתו).

תקיא. שלא לשכון בארץ מצרים לעולם.

תקיב. שלא ירבה לו המלך נשים.

תקיג. שלא יהיה לשבט לוי נחלה בארץ.

תקיז. שלא יטול שבט לוי חלק בבזה (בשלל) בשעת כנוש הארץ.

תקטו. שלא ירבה המלך כסף וזהב (להניח באוצרותיו), לבד מה שצריך לו (בשביל לשלם שכר לחייליו ולמשרתיו ולכל ענייני הממלכה).

תקטז. שלא לקסום (לעשות מעשים ולומר מה יהיה בעתיד).

תקיו. שלא לכשף (לעשות מעשים כשפים).

תקיא. שלא לחבר חכר (ללחוץ לחשים במחשבה שיועילו לו לדבר מה).

תקטו. **שָׁלַא לְשֹׂאֹל בְּאֹב** (אופן מסוים של עבודה זרה, הגורם להשמיע קולות כאילו כוח עליון מדבר אליו).

תקכו. **שָׁלַא לְשֹׂאֹל בְּיַדְעוּנִי** (אופן מסוים של עבודה זרה, שמניחים עצם בפיו של עוף הנקרא: 'ידוע', ומנבאים את העתידות).

תקכא. **שָׁלַא לְדְרוֹשׁ אֶל הַמֵּתִים** (העושה מעשה כדי שיבוא אליו המת וידועו דבר).

תקכב. **שָׁלַא לְהִתְנַבֵּא שֶׁקָר בְּשֵׁם יי'** (לומר בשקר: 'כך וכך אמר לי ה').

תקכג. **שָׁלַא לְהִתְנַבֵּא בְשֵׁם עֲבֹדָה זָרָה** (לומר בשקר: 'כך וכך אמרה לי עבודה זרה פלונית').

תקכד. **שָׁלַא יַמְנַע מְהַרְיַגַת נְבִיא הַשָּׁקֶר, וְלֹא יַגְוֵר** (יפחד) **מִמֶּנּוּ.**

תקכה. **שָׁלַא לְהַסִּיג גְּבוּל** (להזיז את הגבול שבין רשותו לרשות חבירו כדי להרחיב את שטחו).

תקכו. **שָׁלַא לְחַתּוֹף** (לפסוק; להכריע) **הַדֵּין עַל פִּי יַד אֶחָד.**

תקכז. **שָׁלַא לְרַחֵם עַל הַמַּיְזִיק בְּדִינֵי קִנְסוֹת.**

תקכח. **שָׁלַא לְעַרְוֹף** (לפחד) **מִפְּנֵי הַאוֹיֵב בְּמִלְחָמָה.**

תקכט. **שָׁלַא לְהַחֲיוֹת כָּל נְשָׁמָה מִשְׁבֻּעָה עִמָּמִים** (שבעת עמי ננעו: החתי, האַמֹּרִי, הַכְּנַעֲנִי, הַפְּרָזִי, הַחִי, הַיְבוּסִי וְהַיִּזְרְעֵלִי).

תקל. **שָׁלַא לְהַשְׁחִית** (להרוס; לקצוץ) **אֵילָנֵי מֵאֶלֶב בְּמִצְרָיִם** (כשצרים על עיר להילחם עליה, וכן כָּל הַשְּׁחִתָּה בְּכָל הַלְּאֹו (כגון: שבירת כלים, קריעת בגדים וכדומה).

תקלא. **שָׁלַא לְעַבְדוֹ וְלָזְרוֹעַ בְּנַחַל אֵיתָן** (שערפו בו 'ענגלה ערופה').

תקלב. **מִצְוֹת דִּין יֶפֶת תֹּאֵר** (אישה גויה שנלקחה בשבי בזמן מלחמה; שמותר לבוא עליה פעם אחת לפני שתתגייר).

תקלג. **מִצְוֹת דִּין תְּלִיָּה** (על עץ) **לְמִי שִׁתְּחַיֵּב לְמַלְתוֹ** (המגדף [מקלל את שם ה'] והעובד עבודה זרה, לאחר שנסקלו).

תקלד. **מִצְוֹת קְבוּרָה לְהַרְגַּע עַל פִּי בֵּית דִּין, וְכֵן לְכָל מַת.**

תקלה. **מִצְוֹת הַשְּׂבִת אֲבָדָה.**

תקלו. **מִצְוֹת הַקִּמַּת מִשָּׂא לִישְׂרָאֵל** (לסייע לו להעמיס את המשא על חמורו).

תקלו. **מִצְוֹת שְׁלֹחַ הַקָּן** (הרואה עוף עם גוזלים או ביצים ורוצה לקחתם, משלח תחילה את האם).

תקלז. **מִצְוֹת מַעְקָה** (לעשות מעקה לגגו).

תקלט. **מִצְוֹת קְדוּשָׁתוֹ בְּאֶשֶׁה** (לשאת אישה רק באמצעות קידושין).

תקמ. **מִצְוֹת שְׂמִשְׁבַּח אֲשֶׁת הַמוֹצִיא שֵׁם רַע תַּחְתָּיו לְעוֹלָם** (מי שהוציא שם רע על אשתו שהיא וזנתה תחתיו, והתברר ששיקר, חייב להשאיריה כל ימיו לאישה, אם היא חפצה בכך).

תקמא. **מִצְוֹה עַל בֵּית דִּין לְסַקֵּל בְּאַבְנֵים מִי שֶׁנִּתְחַבַּב סִקְלָה** (הבא על אמו או על אשת אביו או על כלתו או על נערה מאורסה או על הזכר או על הבהמה; האישה השוכבת עם בהמה; המגדף את שם ה'; העובד עבודה זרה; הנותן מזרועו למוֹלֵךְ; בעל אוב או בעל ידעוני; המסית אדם או המדיח ציבור לעבודה זרה; מכשף; המחלל את השבת; המקלל את אביו או אמו; בן סורר ומורה).

תקמב. **מִצְוֹה עַל הַמֵּאֲנֵס שֵׁשֶׁת יָמִים לְאֶשֶׁה** (אם היא חפצה בכך).

תקמג. **מִצְוֹה לְהַתְקִין יָד בַּמַּחֲנֶה** (להכין במחנה היוצא למלחמה מקום לעשיית צרכים).

תקמד. **מִצְוֹה לְהַתְקִין יָתֵד בַּמַּחֲנֶה** (לקחת בין כלי המלחמה יתד שניתן לחפור עמה בור לעשיית צרכים בצנעה).

תקמה. **מִצְוֹת הַלְּוָא לְנַכְרֵי בְּרִיּוּת, אִם מִצְרָפֵי לְלוּוֹת. מִה שָׂאִינוּ כֵּן בִּישְׂרָאֵל** (שאסור הלוות לישראל בריבית).

תקמו. **מִצְוֹת קִיּוּם מוֹצָא שֹׁפְטִים** (לקיים שבועות ונדרים).

תקמו. **מִצְוֹה לְעֻזֹב הַשִּׁכָּר** (לאפשר לפועל) **לְאָכּוֹל בְּזֶמַן שְׂכִירוֹתוֹ מִדְּבָרִים יְדוּעִים** (העובד בדברים שאינם מחוברים לאדמה - אוכל מן הפירות כל זמן שלא סיים מלאכתו; העובד בדברים המחוברים לאדמה - אוכל מהם רק לאחר שסיים את מלאכתו).

תקמז. **מִצְוֹת הַרְוָצָה לְגֵרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ שֶׁיָּגִיר שָׁנָה בְּשָׁנָה** (גט).

תקמט. **מִצְוֹה שִׁשְׁמִחַח חֲתָן עִם אִשְׁתּוֹ בְּשָׁנָה רִאשֹׁנָה** (להישאר בביתו, ולא לצאת למלחמה או לצורך אחר לתקופה ממושכת).

תקנ. **מִצְוֹת הַשְּׂבִת הַמְשָׁכּוֹן** (ערבון) **לְכַעֲלֵי בְּעַת שְׂהוּא צָרִיף לוֹ** (דברים שמשתמשים בהם ביום - מחזיר אותם למשך היום, ודברים שמשתמשים בהם בלילה - מחזיר אותם למשך הלילה).

תקנא. **מִצְוֹת תְּנִינֵת שִׁכָּר שִׁכָּרִי** (פועל) **בְּיוֹמוֹ** (ביום שסיים את עבודתו).

תקנב. **מִצְוֹת הַנֶּחֱט עֹמֵר הַשְּׂחִתָּה** (להניח לעניים את אלומות התבואה ששכח בשדה בזמן הקציר).

תקנג. **מִצְוֹת מִלְּקוֹת לְרַשְׁעִים.**

תקנד. **מִצְוֹת יָבוּס** (לשאת לאישה את אשת אחיו שמת בלא בנים).

תקנה. **מִצְוֹת חֲלִיצָה** (לקיים טקס-הלכתי הכולל חליצת הנעל, במקרה שאינו רוצה לייבם את אשת אחיו המת).

תקנו. **מִצְוֹה לְהַצִּיל הַרְדָּף** (מיד מי שרודף אחריו להורגו).

תקנז. **מִצְוֹה לְזָכּוֹר מַה שִׁעָשָׂה עִמָּלֵךְ לִישְׂרָאֵל בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם** (שנלחם בהם כשהיו חלשים ועייפים).

תקנח. **מִצְוֹה לְהַכְרִית זָרְעוֹ שֶׁל עִמָּלֵךְ.**

תקנט. **שָׁלַא לְמַכּוֹר אֲשֶׁת יֶפֶת תֹּאֵר** (אישה גויה שנלקחה בשבי בזמן מלחמה).

תקס. **שָׁלַא לְהַתְעַמֵּר** (להשתמש כשפחה) **בְּאֶשֶׁת יֶפֶת תֹּאֵר אַחַר שֶׁבָּא עֲלֶיהָ.**

תקסא. **שָׁלַא יִלְיָן** (ישאיר ללילה) **הַצְּלוֹב** (ההרוג) **עַל הַעֵץ, וְכֵן (לֹא לְהַלִּין) הַמַּת בְּבֵיתוֹ אֶלָּא** (אם עושה זאת) **לְכַבֵּדוֹ.**

תקסב. **שָׁלַא לְהַתְעַלֵּם מִן הַאֲבָדָה.**

תקסג. **שָׁלַא לְהַנִּיחַ בְּהַמַּת חֲבֵרוֹ רֹבֶצֶת** (קורסת) **תַּחַת מַשָּׂאָה** (אלא לסייע לו לפרוק את

המשא ולהקים את הבהמה).

תקסד. **שָׁלַא תַעֲדָה** (תתקשט; תלבש) **אֶשֶׁה עַדִי** (תכשׂיט; בגד) **אִישׁ.**

תקסה. **שָׁלַא יַעֲדָה** (יתקשט; ילבש) **אֶשֶׁה עַדִי** (תכשׂיט; בגד) **אֶשֶׁה.**

תקסז. **שָׁלַא לְקַח הָאֵם** (ציפור הרובצת בקן) **עַל הַכְּנָיִם** (בפני הגוזלים או הביצים).

תקסז. **שָׁלַא לְהַנִּיחַ הַמְכֻשׁוֹל** (תקלה).

תקסח. **שָׁלַא לְזָרוֹעַ כְּלָאִים** (תבואה או ירק) **בְּכַרְם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דְּאוּרֵימָא.**

תקסט. **שָׁלַא לְאָכּוֹל וְלִהְנוֹת מִכְּלָאֵי הַכָּרִם.**

תקע. **שָׁלַא לְעַשׂוֹת מִלְּאכָה בְּשָׁנֵי מִינֵי בְּהֵמָה** (ביחד).

תקעא. **שָׁלַא לְלַבֹּשׁ שְׁעִטָּנָו** (בגד העשוי מצמר ופשתים).

תקעב. **שָׁלַא יִגְרֵשׁ מוֹצִיא שֵׁם רַע** (בעל שהוציא על אשתו שם רע שאינה בתולה אלא זנתה תחתיו) **אֶת אֶשְׁתּוֹ.**

תקעג. **שָׁלַא לְעַנּוֹשׁ הַגָּנוֹסָה** (נערה) שְׁנֵאנָסָה; וכן כל העובר עבירה באונס).

תקעד. **שָׁלַא יִגְרֵשׁ הַאוֹנֵס אֶת אֲנוֹסָתוֹ.**

תקעה. **שָׁלַא יִקַּח** (יִישָׂא; יתחתן) **מִמְזֹר** (מי שנולד מאיסורי עריות שחייבים עליהם מיתה או כרת) **בַּת יִשְׂרָאֵל.**

תקעז. **שָׁלַא יִקַּח** (יִישָׂא; יתחתן) **סָרִיס** (מי שופגעו איברי הרבייה שלו, ואינו ראוי להוליד) **בַּת יִשְׂרָאֵל.**

תקעז. **שָׁלַא יִשָּׂא עַמּוֹנִי וְמוֹאָבִי** (מצאצאי עמון או מואב) **בַּת יִשְׂרָאֵל.**

תקעח. **שָׁלַא לְזָרוֹשׁ שְׁלוֹם** (לקרוא לשלום בעת מלחמה) **לְעַמּוֹן וְמוֹאָב.**

תקעט. **שָׁלַא לְהַרְחִיק זֶרַע אָדוּם** (מצאצאי עשו) **מִהַתְחַתֵּן עִם קָהֵל יִשְׂרָאֵל אַחַר שֶׁנִּתְגַּיְרוּ אֶלָּא עַד שִׁלְשָׁה דוֹרוֹת.**

תקפ. **שָׁלַא לְהַרְחִיק מִצְרֵי כַּמוֹן אֶלָּא עַד דוֹר שְׁלִישִׁי, וְלֹא שְׁלִישִׁי בְּכָלֵךְ** (כלומר, שאסור להתחתן עם בני הדור הראשון והשני, ואסור להרחיק את בני הדור השלישי).

תקפא. **שָׁלַא יִכַּסֵּס טָמֵא** (מי שטומאה יוצאת מגופו: זב, זבה, נידה ויולדת) **לְמַחֲנֶה לְוִיִּם** (להר הבית).

תקפב. **שָׁלַא לְהַחְזִיר עֶבֶד שֶׁבָּרַח מֵאֲדוֹנָיו שֶׁבָּחֻצָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.**

תקפג. **שָׁלַא לְהִנּוֹת** (לצער) **עֶבֶד זֶה שֶׁבָּרַח מֵאֲדוֹנָיו מִחֻצָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.**

תקפד. **שָׁלַא תִּתְּנֶה קְדוּשַׁת מִבּוֹת יִשְׂרָאֵל** (לא להתייחד בביאה עם אישה לשם זנות ובלא קידושין).

תקפה. **שָׁלַא לְהַקְרִיב אֶתְנֶן זוֹנֵה** (בהמה שניתנה לזונה כשכר על מעשה הזנות) **וְמַחֲזִיר כָּלֵב** (בהמה שהוחלפה תמורת כלב).

תקפו. **שָׁלַא לְלוּוֹת בְּרִיּוּת מִישְׂרָאֵל.**

תקפז. **שָׁלַא לְאַחַר הַדְּרָגִים וְהַדְּבֻבֹת** (קורבנות שהתחייב להביאם).

תקפח. **שָׁלַא יִקַּח הַשִּׁכָּרִי** (הפועל) **וַיִּתֵּן עַל אֲכֹלָתוֹ** (שלא יכניס לכיס או לתיק וייקח לביתו).

תקפט. **שָׁלַא יֵאָכֵל הַשִּׁכָּרִי** (פועל העובד בדברים המחוברים לקרקע) **בְּשַׁעַת מְלֶאכָה** (אלא לאחר שייסיים את עבודתו).

תקצ. **שָׁלַא יִחְזִיר** (יִישָׂא שׁוֹב) **הַמְגֵרֵשׁ** (את) **גְּרוּשְׁתּוֹ אַחַר שֶׁנִּשְׂאָת** (לאדם אחר).

תקצא. **שָׁלַא הַרוֹצֵא חֲתָן מִבֵּיתוֹ כָּל שָׁנָה רִאשֹׁנָה לְצִבְאָה, וְלֹא לְשׁוּם דְּבָר מִצְרָכֵי צִבּוֹר.**

תקצב. **שָׁלַא לְחַבּוֹל** (ליטול לצורך משכון) **כִּלִּים שֶׁעוֹשִׂין בְּהֵן אֲכָל יָנּוּשׁ** (כלים המיועדים להכנת אוכל).

תקצג. **שָׁלַא לְחַלּוֹשׁ סִמְנֵי** (נגעי) **צָרַעַת.**

תקצד. **שָׁלַא לְמִשְׁכּוֹן בְּעַל חוֹב בְּזוֹרַע** (ליטול משכון כחו; אלא ברשות בית דין).

תקצה. **שָׁלַא לְמַנוּעַ עֲבוֹט** (משכון) **מִכְּעַלְיוֹ בְּעַת שִׁצְרִיף לוֹ** (אלא להחזיר לו את המשכון לתקופה שהוא זקוק לו).

תקצו. **שָׁלַא יַעֲדֵי קָרוֹב** (בן משפחה).

תקצז. **שָׁלַא לְהִטּוֹת מִשְׁפַּט גֵּר אוֹ יָתוֹם.**

תקצח. **שָׁלַא לְמִשְׁכּוֹן** (ליטול משכון) **מֵאֶלְמַנְהָ.**

תקצט. **שָׁלַא לְקַח עֹמֵר הַשְּׂחִתָּה** (אלומות התבואה ששכח בשדה בזמן הקציר) **מִתְּבֹאָה או מֵאִילָנוֹת.**

תד. **שָׁלַא לְהוֹסִיף בְּמִלְּקוֹת הַמַּחֲבִיב מְלָקוֹת** (לא לתת לו יותר מלקות ממה שקבעו לו בבית הדין) **וּבְכֻלָּהּ שָׁלַא נִכָּה יִשְׂרָאֵל.**

תדא. **שָׁלַא לְחַסּוֹם** (ולעכב; למנוע) **בְּהֵמָה** (מלאכול את התבואה) **בְּשַׁעַת מְלֶאכָה.**

תדב. **שָׁלַא תִּשְׂאֵת הַיִּבְמָה** (אישה שמת בעלה בלא בנים) **לְאַחַר חוּץ מִן הַיָּבֵם** (גיס; אה של בעלה).

תדג. **שָׁלַא לְחַסּוֹם** (לרחם) **עַל הַרְדָּף** (אחרי אדם אחר להורגו).

תדד. **שָׁלַא נִשְׁאָה** (נשאר) **מְדוּת** (כלי מדידה) **וּמִשְׁקָלִים חֲסָרִים** **עַמּוֹנִי** (ברשותנו), **וְאָף עַל פִּי שָׁלַא נִשָּׂא וְנִתֵּן בָּהֶם** (אפילו שאין אנו משתמשים בהם למכירה).

תדה. **שָׁלַא נִשְׁכַּח מַעֲשֵׂה עִמָּלֵךְ שֶׁעָשָׂה עִם אֲבוֹתֵינוּ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם.**

תדז. **מִצְוֹת קְרִיאָה** **עַל הַכְּפֹרִים** (להודות לה' בזמן הבאת הביכורים למקדש).

תדח. **מִצְוֹת וּדְוֵי מַעֲשֵׂר** (להכריז - לאחר קיום כל מתנות תבואת הארץ [לקט שכחה ופאה, תרומות ומעשרות, ביכורים, חלה ונטע רבעי] - שעשינו את כל המוטל עלינו וקיימנו את כל מצוות ה' כראוי).

תדח. **מִצְוֹת לְהַמּוֹת בְּדָרְכֵי הַשֶּׁם הַטּוֹבִים** **וְהַיִּשְׂרִים** **שֶׁנִּצְטָוְנוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂינוּ בְּדָרְכֵי הַיִּשְׂרֵי וְהַטּוֹב** (להיות גומלי חסדים ובעלי מידות טובות).

תרט. **שָׁלַא לְאָכּוֹל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּאַיִנוֹת** (ביום מיתת אחד משבעת הקרובים שמתאבלים עליהם).

תרי. **שָׁלַא לְאָכּוֹל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּטִמְאָה.**

תריא. **שָׁלַא הַרוֹצֵא דָמִי** (כספי) **מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּשָׂאָר דְּבָרִים שֶׁאֵינָן מֵאִכִּילָה וּשְׂתִיָּה.**

תריב. **מִצְוֹת הַקְּהָל בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית** (לעלות כל ישראל לירושלים בחג הסוכות שלאחר שנת השמיטה, ולשמעו את קריאת התורה מפי המלך).

תריג. **מִצְוֹה לְכַתּוֹב כָּל אֶחָד מִישְׂרָאֵל סִפֵּר תּוֹרָה לְעַצְמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר** (דברים לא, יט): **"וַעֲמַתָּה כְּתַבְתָּ לְכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלִפְדָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְהָ בְּפִיהֶם."**